

Sygn. akt III KK 116/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący)

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

SSN Włodzimierz Wróbel (sprawozdawca)

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Małgorzaty Kozłowskiej,
w sprawie M. P.

skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 27 stycznia 2022 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w E.

z dnia 27 listopada 2019 r., sygn. akt VI Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w O.

z dnia 7 marca 2019 r., sygn. akt II K [...],

**1) uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej utrzymania
w mocy pkt. II - VII wyroku Sądu Rejonowego w O. z dnia 7 marca
2019 r. sygn. akt II K [...] i w tym zakresie przekazuje sprawę
do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w E.
w postępowaniu odwoławczym;**

2) nakazuje zwrot M. P. uiszczzonej opłaty kasacyjnej.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z dnia 7 marca 2019 r. (sygn. akt II K (...)) M. P. został uznany winnym:

(pkt II wyroku) ciągu przestępstw obejmującego czyny z pkt. IV, VII, VIII, IX, X, XI, XII, XIII, XIV, XV i XVI aktu oskarżenia zakwalifikowanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za który wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności.

(pkt III wyroku) w ramach czynu zrzucanego w punkcie V aktu oskarżenia, tego, że w dniu 5 lutego 2014 r. w O., woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i uzyskania kredytu, usiłował doprowadzić P. S.A. z siedzibą w B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2.000 zł, poprzez wprowadzenie w błąd uprawnionego pracownika wskazanego podmiotu, co do rzeczywistego zatrudnienia i uzyskiwanych dochodów, składając nieprawdziwe oświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach w W. z siedzibą w O., jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowną decyzję, tj. czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za który wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

(pkt IV wyroku) w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie VI aktu oskarżenia tego, że ukrywał w okresie od dnia 25 kwietnia 2014 r. do dnia 9 grudnia 2014 r. w O., woj. (...), kartę bankową M. S.A. z siedzibą w W. nr (...) wydaną na rzecz P. W., tj. czynu z art. 276 k.k., za który wymierzono mu karę 2 miesięcy pozbawienia wolności.

(pkt V wyroku) popełnienia czynu zrzucanego w punkcie XVII aktu oskarżenia, tj. że w bliżej nieustalonym okresie czasu, nie później jak do dnia 9 grudnia 2014 r. w bliżej nieustalonym miejscu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu

użycia za autentyczny, działając wspólnie i w porozumieniu z A. P. B., dokonał podrobienia:

- „zaświadczenia o wysokości zarobków (do wniosku o produkt kredytowy inny niż kredyt hipoteczny)” w postaci jednostronnego druku na karcie papieru formatu A-4 z logo D., wypełnionego pismem ręcznym na nazwisko A. P. B., datowanego na dzień 28.07.2014 roku, na którym w pozycji „Podpis i pieczęć głównego księgowego lub osoby upoważnionej do potwierdzenia powyższych danych” widniał nieczytelny podpis Z. S., w ten sposób, iż w miejscach wypełnienia rubryk, nakreślił część czytelnych literowych i cyfrowych zapisów,

- „zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach” w postaci jednostronnego druku na karcie papieru formatu A-4, wypełnionego pismem ręcznym na nazwisko I. D., datowanego na dzień 29.09.2014 r., na którym w pozycji „Podpis lub pieczęć imienna osoby upoważnionej” widniał nieautentyczny podpis M. K., w ten sposób, iż w miejscach wypełnienia rubryk, nakreślił część czytelnych literowych i cyfrowych zapisów), tj. czynu z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., za który wymierzono mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 85 k.k. i art. 85a k.k. orzeczono w miejsce kar jednostkowych karę łączną 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności (pkt VI wyroku). Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego M. P. przepadek na rzecz Skarbu Państwa osiągniętej korzyści majątkowej z przestępstw zarzucanych mu w punkcie VII i XIII aktu oskarżenia w wysokości 5.200 zł (pkt VII wyroku).

Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w E. z dnia 27 listopada 2019 r. (sygn. akt VI Ka (...)).

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wnioskował obrońca skazanego, zarzucając przedmiotowemu wyrokowi rażące naruszenie prawa karnego procesowego, które miało istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

„1. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. wyrażające się w nierozważeniu i nieustosunkowaniu się do zarzutów i ich argumentacji wskazanych w apelacji wniesionej od wyroku Sąd Rejonowego z dnia 7 marca 2019 r., w szczególności zarzutów dotyczących:

a. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętego za podstawę wyroku i mającego wpływ na jego treść, polegającego na dowolnym przyjęciu, że oskarżony w okresie od 25 kwietnia 2014 r. do 09 grudnia 2014 r. ukrywał kartę bankową wydaną na rzecz P. W. i dopuścił się tym samym przestępstwa z art. 276 k.k., w sytuacji gdy poprawna, wnikliwa i kompleksowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego oparta na zasadach logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi do przekonania, że Sąd tych ustaleń dokonał dowolnie, bowiem zeznania świadka P. W. są chwiejne i niekonsekwentne, świadek ma problemy z nadużywaniem alkoholu, nieznane i nieustalone są okoliczności w jakich w ogóle doszło do tego, że karta ta znalazła się w mieszkaniu w którym dokonano przeszukania, co więcej mieszkanie to było w tym czasie wynajmowane przez A. P. B., a nie przez oskarżonego, podczas przeszukania była również ona obecna, zatem brak jest jakichkolwiek dowodów pozwalających na przypisanie tego czynu właśnie oskarżonemu P., co więcej nie wskazano na jakiej podstawie ustalono, że M. P. nie miał prawa rozporządzać tym dokumentem, co jest konieczne do wypełnienia znamion przestępstwa,

b. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętego za podstawę wyroku i mającego wpływ na jego treść, polegającego na dowolnym przyjęciu, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu przestępstw w punktach: VII i VIII aktu oskarżenia, w sytuacji gdy poprawna, wnikliwa i kompleksowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego oparta na zasadach logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi do przekonania, że oskarżony nie popełnił jakiegokolwiek przestępstwa wspólnie i w porozumieniu z M.

S. i A. P. B. na szkodę C. S.A. i wspólnie i w porozumieniu z M. S. na szkodę A. S.A., bowiem brak jest jakichkolwiek dowodów na udział M. P. w przedmiotowych czynach, M. S. nie rozpoznała M. P., nie kontaktowała się z nim, nie prowadziła żadnych uzgodnień, nie znała go, co więcej brak jest dokumentów źródłowych z banku A. S.A. podważających kategoryczne i stanowcze zeznania M. S., że w tej placówce nie wnioskowała o jakikolwiek kredyt, czy pożyczkę, co więcej w 2014 r. wymieniona utraciła dowód osobisty i nie jest wykluczone, że bliżej nieznane osoby wykorzystały jej dane osobowe i usiłowały zaciągnąć zobowiązanie w banku, co więcej brak jest jakichkolwiek depozycji M. S. odnośnie rzekomego wyłudzenia z A. z dnia 8 sierpnia 2014 r., w tym udziału M. P.,

c. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętego za podstawę wyroku i mającego wpływ na jego treść, polegającego na dowolnym przyjęciu, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu przestępstw w punktach: X, XI, XII aktu oskarżenia, w sytuacji gdy poprawna, wnikliwa i kompleksowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego oparta na zasadach logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi do przekonania, że oskarżony nie popełnił jakiegokolwiek przestępstwa wspólnie i w porozumieniu z J. S., bowiem brak jest jakichkolwiek dowodów na to, że to oskarżony M. P. pośredniczył w załatwieniu zaświadczenia o zatrudnieniu dla J. S., który co więcej nie zna oskarżonego, z nim nie rozmawiał, nie rozpoznał go, a zaświadczenie otrzymał tylko od A. P. b., co więcej to on samodzielnie podejmował decyzje, czy w ogóle złożyć wniosek o kredyt czy pożyczkę, w jakiej instytucji, jak zeznał, samodzielnie wybierał placówki do których chodził i wnioskował o pożyczki, gdy w jednej odmawiano szedł do drugiej, decyzje odmowne dla wymienionego nie wynikały z przedłożenia fałszywego zaświadczenia, a z innych powodów związanych ze zdolnością kredytową, co więcej błąd polegał na przyjęciu współsprawstwa z M. P. pomimo, iż było to ustalenie dowolne pozbawione jakichkolwiek

podstaw faktycznych. J. S. działał samodzielnie i nie było w tym przypadku podziału ról. Ustalenia o tym, że M. P. obejmował swoim zamiarem zachowania J. S. jest swoistym domysłem, bowiem zeznał wymieniony, że samodzielnie wybierał placówki i podejmował decyzje o wykorzystaniu otrzymanego sfałszowanego dokumentu,

d. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętego za podstawę wyroku i mającego wpływ na jego treść, polegającego na dowolnym przyjęciu, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu przestępstw w punktach: XIII, XIV, XV, XVI aktu oskarżenia, w sytuacji gdy poprawna, wnikliwa i kompleksowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego oparta na zasadach logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi do przekonania, że oskarżony nie popełnił przestępstw przypisanych wspólnie i w porozumieniu z D. K., bowiem brak jest jakichkolwiek dowodów na to, że to oskarżony M. P. brał udział w ustaleniach dotyczących placówek bankowych, wnioskowanych kwot kredytów, co więcej to D. K. samodzielnie podejmował decyzje, czy w ogóle złoży wniosek o kredyt czy pożyczkę, w jakiej instytucji, jak zeznał, samodzielnie wybierał placówki do których chodził i wnioskował o pożyczki, gdy w jednej odmawiano szedł do drugiej, samodzielnie podejmował decyzję o wykorzystaniu otrzymanego sfałszowanego zaświadczenia,

e. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętego za podstawę wyroku i mającego wpływ na jego treść, polegającego na dowolnym przyjęciu, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa w punkcie XVII aktu oskarżenia, w sytuacji gdy poprawna, wnikliwa i kompleksowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego oparta na zasadach logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi do przekonania, że oskarżony nie popełnił tego przestępstwa, bowiem nie działał on w celu użycia tych dokumentów jako autentycznych, co więcej sfałszowane zaświadczenia nie były wykorzystane, a świadczą o tym daty

wykonania tych dokumentów i data ich ujawnienia podczas przeszukania w dniu 9 grudnia 2014 r.

f. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętego za podstawę wyroku i mającego wpływ na jego treść, polegającego na dowolnym przyjęciu, że oskarżony dopuścił się czynu zarzucanego w punkcie V aktu oskarżenia kwalifikowanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. na szkodę P. S.A., w sytuacji gdy poprawna, wnikliwa i kompleksowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego oparta na zasadach logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi do przekonania, że oskarżony w wymienionej instytucji nie składał żadnego zaświadczenia o zatrudnieniu oraz nie składał żadnego oświadczenia na piśmie o zatrudnieniu i zarobkach w W.,

g. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętego za podstawę wyroku i mającego wpływ na jego treść, polegającego na dowolnym przyjęciu, że oskarżony dopuścił się ciągu przestępstw kwalifikowanych z art. 297 § 1 k.k. na szkodę banku P. S.A., w sytuacji gdy poprawna, wnikliwa i kompleksowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego oparta na zasadach logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi do przekonania, że oskarżony nie popełnił jakiegokolwiek przestępstwa na szkodę tego banku, bowiem w sprawie brak jest jakichkolwiek dokumentów źródłowych wskazujących na to, że oskarżony posłużył się poświadczającym nieprawdę zaświadczeniem, nie ustalono czy takie zaświadczenie przedłożono, przez kogo było przygotowane, czy w przedmiotowych umowach wymagane w ogóle było takie zaświadczenie, co więcej oskarżony wyjaśnił, że w chwili zawierania przedmiotowych umów formalnie posiada umowę o pracę w firmie W., która została rozwiązana w okresie późniejszym z datą wsteczną, w wyniku czego apelacja obrońcy została rozpatrzona w sposób pobieżny i mało wnikliwy i nie odpowiada zasadą rzetelnego procesu odwoławczego,

2. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. wyrażające się w przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów, przejawiające się w dowolności ocen, brakiem obiektywizmu i ustaleniu przez Sąd II instancji, że:

- oskarżony działał wspólnie z M. S., J. S., pomimo że brak jest jakichkolwiek dowodów na udział M. P. w przypisanych z ich udziałem czynach, co więcej odnośnie czynu z dnia 8 sierpnia 2014 r. M. S. w ogóle nie złożyła zeznań, ani wyjaśnień w innej sprawie, nadto zaprzeczyła wnioskowaniu o pożyczkę w A. i wskazała, że doszło do utraty jej dowodu osobistego i nic nie wie odnośnie drugiego czynu, zatem nie wyjaśnione jest na czym miało polegać działanie wspólnie i w porozumieniu z M. P., jaka była jego rola w tym czynie, zaś J. S. jak zeznał samodzielnie decydował o wyborze placówek i wnioskowanych kwotach i z nikim tego nie uzgadniał, jak zeznał, że jeżeli dostałby w jednej to nie szedłby do drugiej placówki, zatem ustalenia o współsprawstwie są całkowicie dowolne i nieoparte dowodami,

- oskarżony działał na szkodę P. W. pomimo, braku jakichkolwiek dowodów, że to właśnie oskarżony posiadał, a więc i ukrywał kartę bankową.”

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym Sądowi Okręgowemu w E.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna w zakresie, w jakim skarżący zarzuca nieprawidłową kontrolę odwoławczą tych zarzutów apelacyjnych, które kwestionowały ustalenie działania skarżącego wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami.

W bogatym orzecznictwie Sądu Najwyższego odnaleźć można wiele wskazówek, gdy chodzi o rozumienie adekwatności standardu kontroli apelacyjnej. Wielokrotnie akcentowano, że chociażby, iż stopień szczegółowości rozważań sądu odwoławczego, w wykonaniu jego obowiązku wynikającego z art. 457 § 3 k.p.k., uzależniony jest od jakości wywodów zawartych w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji oraz we wniesionym środku odwoławczym i w zależności od meritum sprawy może przybrać formę bardziej lub mniej rozbudowanego wyvodu. W większości przypadków wystarczające jest zwykle wskazanie głównych powodów niepodzielenia zarzutów apelacji, a następnie odesłanie do szczegółów uzasadnienia wyroku sądu I instancji. Wprawdzie na Sądzie odwoławczym ciąży obowiązek rozpoznania wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, nie oznacza to jednak bezwzględnego wymogu szczegółowego umotywowania każdego argumentu. Jeżeli Sąd odwoławczy podziela w pełni dokonaną przez Sąd I instancji ocenę dowodów, może zaniechać szczegółowego odnoszenia się w uzasadnieniu swojego wyroku do zarzutów apelacji, gdyż byłoby to zbędnym powtórzeniem argumentacji tego sądu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2009 r., III KK 381/08, Lex Nr 512100; postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 października 2007 r., III KK 120/07, Lex Nr 322853; z dnia 2 sierpnia 2006 r., II KK 238/05, Lex Nr 193046).

W sprawie niniejszej Sąd odwoławczy nie przedstawił jednak w satysfakcjonującym wymiarze własnej oceny argumentów środka odwoławczego, poprzestając jedynie na podzieleniu konkluzji Sądu I instancji. W pkt 3 formularza uzasadnienia Sąd odwoławczy jedynie polemizuje z wskazaniami apelującego, uznając, że było inaczej niż ten stara się wykazywać. Sąd pisze „pozostałe zarzuty, że oskarżony nie działał wspólnie z M. S., A. P., M. M., J. S., D. K. i I. D. nie polegają na prawdzie, przeczą temu zeznania pokrzywdzonych, ujawnione w miejscu zamieszkania oskarżonego pieczęcie firmowe,

druki zaświadczeń oraz telefony komórkowe, numery których były wpisywane w treść zaświadczeń oraz pieczęci celem ich wykorzystania; okoliczność, że w części przestępczych działań oskarżony nie działał bezpośrednio z pokrzywdzonymi, a stosowne dokumenty przekazywała im A. P. wynika tylko i wyłącznie z uprzednio przyjętego podziału ról pomiędzy obecnie prawomocnie skazanymi i bynajmniej nie świadczy o niewinności oskarżonego zgodnie z jego twierdzeniem."

W tym stwierdzeniu zamyka wszystkie swoje uwagi dotyczące środka odwoławczego w odniesieniu do zagadnienia współdziałania. Uznać należy, że nie jest to prawidłowy sposób rozpoznania apelacji, która prezentuje bardzo konkretne i rozbudowane zarzuty do wyroku I instancji. W apelacji w pkt 4-8 i dalej w ich uzasadnieniu, apelujący podkreśla, że z materiału dowodowego wynika, że M. S. nie rozpoznała oskarżonego jako osoby wręczającej jej zaświadczenia czy ustalającej jakiejkolwiek szczegóły działania. Ponadto wskazuje na braki w dokumentacji banku, które powodują, że rekonstrukcja współsprawstwa w danym przestępstwie jest jedynie poszlakowa. Podobnie apelujący wskazywał, że także J. S. nie opisał nigdy oskarżonego, jako osoby, z którą się kontaktował lub uzyskiwał jakiejkolwiek dokumenty. Zeznawał także, iż samodzielnie decydował o wizytach w kolejnych oddziałach banku. Apelujący zasadnie kwestionował rozumienie koncepcji współsprawstwa przyjętej w niniejszej sprawie i sposobu jej zastosowania. Akcentował kilkakrotnie, że nie jest jasne, w jaki sposób i na podstawie których ustaleń Sąd I instancji przypisał oskarżonemu współdziałanie z innymi, wskazanymi z imienia i nazwiska osobami.

Współsprawstwo na gruncie art. 18 § 1 k.k. polega na tym, że osoby działają wspólnie i w porozumieniu do realizacji konkretnego przestępstwa. W przypadku oszustwa musi to być dodatkowo zachowanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wprowadzenia konkretnego podmiotu w błąd. Fundamentem współsprawstwa jest

porozumienie przestępcze, którego treścią jest wspólne popełnienie konkretnego przestępstwa. Zawarte między współsprawcami porozumienie pozwala przyjąć, że dane przestępstwo jest ich wspólnym dziełem i pozwala pociągnąć do odpowiedzialności karnej każdego ze współsprawców za całość przestępstwa zarówno wtedy, gdy każdy z nich zrealizował wszystkie ustawowe znamiona danego czynu, jak i wtedy, gdy osobiście zrealizował tylko pewną ich część, a nawet wówczas, gdy nie wyczerpał żadnego z ustawowych znamion, ale przyczynił się znacznie do jego popełnienia (tak m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 15.10.2020 r., IV KK 406/20, LEX nr 3277270).

Podział ról w przestępczym przedsięwzięciu musi być dodatkowo bardzo precyzyjnie opisany, gdyż przyjmując koncepcję materialno-obiektywną współsprawstwa, współsprawcą odpowiedzialnym za całość jest także osoba, która od strony formalnej nie realizuje żadnego znamienia czynnościowego, ale jej wkład w realizację tego znamienia przez pozostałych jest tak istotny, że bez niego z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością do czynu nie doszłoby w ogóle lub w takim kształcie. Znamię współsprawstwa, jakim jest "wspólne i w porozumieniu wykonywanie czynu zabronionego" realizuje także ten współdziałający, który nie biorąc osobiście udziału w czynności sprawczej tego czynu, swoim zachowaniem zapewnia realizację uzgodnionego z tą osobą wspólnego przestępczego zamachu. Wkład w realizację znamienia skutkowego w ramach przyjętego między sprawcami działającymi w porozumieniu podziału ról, musi być jednak na tyle istotny, by można było przyjąć, że umożliwiał on, a nie tylko ułatwiał wykonanie wspólnego zamiaru. W innym razie ocena zachowania takiej osoby możliwa jest jedynie ewentualnie w optyce pomocnictwa, o którym mowa w art. 18 § 3 k.k.

Reasumując, w niniejszej sprawie Sąd odwoławczy nie odniósł się w adekwatny sposób do stawianych konkretnych zarzutów

względem metodologii czynienia ustaleń faktycznych przez Sąd I instancji. Wobec tego apelujący pozostał w istocie bez rozpoznania jego środka odwoławczego w sposób zapewniający mu konstytucyjnie przewidziane merytoryczne dwuinstancyjne postępowanie sądowe. Podczas ponownego postępowania na etapie odwoławczym Sąd II instancji zobowiązany jest prawidłowo i kompleksowo odnieść się do zagadnień przypisania oskarżonemu działania wspólnie i w porozumieniu do czynów znamienych takim działaniem w ocenie Sądu I instancji.